

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivou Kaňákovou v právní věci **žalobce: J. Č.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Václavem Mimránkem, advokátem, se sídlem Brno, Čechyňská 23, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2006, č.j. 4541/SZ/2006, ev. č. 168019/2006,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 28. 11. 2006, č.j. 4541/SZ/2006, č.e. 168019/2006 a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 18. 10. 2006, č.j. OSV/555/Nv/11676/06, se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2007, č.j. 42 Cad 28/2007-13, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Václavu Mimránkovi se přiznává odměna ve výši 2.880,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2006, č.j. 4541/SZ/2006, ev. č. 168019/2006, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu č.j. OSV/555/Nv/10676/06 ze dne 18. 10. 2006, kterým byla zamítnuta žádost žalobce

o poskytnutí jednorázové dávky v mimořádných případech ve výši 4.140,- Kč na období od 1. 9. 2006 do 30. 9. 2006.

V žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, čehož důsledkem je upření práva žalobce na spravedlivé řízení zaručené čl. 6 odst. 1 a čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a následně upření práva na pomoc v nouzi zaručeného čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 32 odst. 1 téže Listiny a ve spojení s čl. 9 až 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Proto žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.

Dále žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a je v České republice hlášen k přechodnému pobytu dle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění a před 1. 1. 2000 to byl zákon č. 498/1990 Sb., o uprchlících. Podle § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v platném znění, rodinní příslušníci občanů Evropské unie mají nárok na dávky a služby sociální péče, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce.

Dále žalobce zmínil, že jeho rodina se v posuzovaném období skládala ze 7 společně posuzovaných osob, kterými jsou žalobce s manželkou (státní příslušníci České republiky) a 5 nezletilých nezaopatřených dětí. Všechny tyto osoby měly nárok na dávky a služby sociální péče dle výslovného znění § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Manželka žalobce s dětmi předmětný nárok měly, protože jsou státními občany České republiky hlášenými k trvalému pobytu na jejím území a žalobce měl dle jeho názoru tento nárok jako rodinný příslušník občana členského státu Evropské unie, když je zde hlášený k pobytu na území České republiky dle zvláštního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Prvostupňový správní orgán však žalobce neposuzoval společně s rodinou. Dle žalobce však není jasné, z jakého právního důvodu správní orgány odmítly přihlížet k jeho osobě, který žije ve společné domácnosti s manželkou – státní příslušníci České republiky a s jejich pěti nezletilými dětmi.

Žalobce namítl, že není vůbec jasné, z jakého důvodu žalovaný tvrdí, že žalobce nesplňuje podmínky pro poskytování dávek sociální péče dle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti a z jakého právního důvodu se žádost žalobce posuzuje podle § 8a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, když žalobce ji podával podle § 23 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení. Žalovaný na podporu svého postupu neuvedl jediný důvod. Důvodem podání žádosti žalobce je fakt, že žalobce jako rodinný příslušník občana Evropské unie má nárok na dávky a služby sociální péče, avšak správní orgán 1. stupně mu je bez jakéhokoli rozumného důvodu odmítá poskytovat. V sedmičlenné rodině žalobce doplácí do hranice sociální potřebnosti pouze 6 osob, tj. vůbec správní orgán nepřihlíží k osobě žalobce, avšak po žalobci požaduje úhradu 1/7 skutečných nákladů na domácnost i přes to, že vydělávat si peníze na živobytí vlastním přičiněním žalobce nemá možnost ani povinnost, protože je na mateřské dovolené.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí odmítl vypořádat s námitkou podjatosti pracovnice správního orgánu 1. stupně paní Zuzany Novákové, protože údajně byla řešená už dřív v jiných řízeních a dále bylo zcela nepodloženě konstatováno, že jelikož dávka není nároková a pouze může být poskytnutá, nikoliv musí, tak nejde o poškození práv zaručených § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“), tedy bylo de facto konstatováno, že jednota rozhodování v obdobných situacích nemusí být dodržována a osud žalobce je zcela na vůli úřadů, pro které zákony neplatí. Žalobce namítl, že povinností správního orgánu 1. stupně bylo přesvědčivě prokázat, že pracovnice správního orgánu 1. stupně vůči žalobci podjatá není, nikoliv tvrdit její nepodjatost pouze na základě toho, že tato pracovnice svoji podjatost popírá. Nezákonnost jednání paní N. vůči rodině žalobce byla dle názoru žalobce bezpečně prokázána dne 4. 8. 2006 při jednání s tajemnicí Magistrátu města Most, když ta nezákonnost jednání paní Novákové vůči žalobci uznala, ale rovněž konstatovala, že jí za to nepotrestá a tím jí v jejím nezákonném jednání de facto rozvázala ruce. Žalobce konstatuje, že podjatost nemusí být ani prokázána a k vyloučení pracovníka správního orgánu z řízení postačuje pouze důvodné podezření, že na výsledcích řízení má osobní zájem, aby tím byla vyloučena i pouhá pochybnost, že řízení bylo ovlivněno subjektivními vlivy. Povinností žalovaného tedy bylo rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Pokud tak žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí v rozporu s platným právním řádem České republiky, zejména čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Konečně žalobce namítl, že není vůbec jasné, proč nemá nárok na dávky a služby sociální péče, když do 27. 2. 2006 došlo k legislativním změnám v § 103 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení a od té doby žalobce, jako rodinný příslušník občana Evropské unie hlášený v České republice k pobytu po dobu delší než tři měsíce podle zvláštního právního předpisu, má nárok na dávky a služby sociální péče. V případě žalobce je zvláštním právním předpisem zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, avšak rodinný příslušník občana Evropské unie nepřestává být takovým pouze proto, že požádal v České republice a azyl a nesmí mu být tedy upřena ani práva vyplývající z postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, ať už je hlášen k pobytu na území České republiky dle jakéhokoliv právního předpisu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost. Uvedl, že dávka podle § 8a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů, je dávkou zcela mimořádnou, což vyplývá z dikce tohoto zákonného ustanovení. Dále uvedl, že manželka žalobce má trvalý pobyt na území České republiky, je tedy hlášena na území České republiky podle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a proto se na ni nevztahuje úprava trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana a proto, aby manželce žalobce a společným dětem mohla být poskytována dávka sociální péče, není žalobce zahrnut při rozhodování o výši dávky mezi osoby společně posuzované, třebaže dle § 4 odst. 1 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů, společně posuzovanou osobou je. Nemá však nárok na poskytování dávky dle § 103 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. V době podání žádosti nedoložil žalobce žádný doklad, který by podpořil jeho tvrzení, že je na mateřské dovolené, ani to, že jej nikdo nechce zaměstnat, dle jeho tvrzení z diskriminačních důvodů, když není ani veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalovaný dále uvedl, že v době, kdy správní orgán 1. stupně ve věci rozhodoval, postupoval v souladu se správními předpisy. Rozhodnutí

správního orgánu 1. stupně i žalovaného vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělil, když ouvedeném následku byl ve výzvě výslovně poučen.

V dané věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval usnesením ze dne 19. 2. 2007, č.j. 42 Cad 28/2007-13, kterým byla žaloba dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. s odkazem na ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. v návaznosti na ustanovení § 70 písm. f) s.ř.s. odmítnuta jako nepřipustná, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, č.j. 4 Ads 106/2008-34 zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit pod některou z kompetenčních výluk uvedených v § 70 písm. a) až f) s.ř.s.

Respektující shora predestřený názor Nejvyššího správního soudu v intencích ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s., soud tedy v dalším soudním řízení učinil přezkum žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného neshledal zatížené vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění. Žalovaný ve svém rozhodnutí blíže uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o poskytnutí jednorázové dávky sociální péče. Žalovaný přitom detailně predestřel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotyčný případ dopadá. Dále podrobně zmínil, že se jedná o dávku fakultativní nikoli nárokovou. Takto koncipované rozhodnutí dle názoru soudu proto nebylo nutné rušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek odůvodnění.

Jelikož rozhodnutí žalovaného nebylo soudem vyhodnoceno jako nepřezkoumatelné, mohl se soud zabývat i tím, zda při rozhodování o žádosti žalobce ohledně jednorázové dávky

sociální péče žalovaná strana správně dovodila, že okruh společně posuzovaných osob činí 7, jenž tvoří žalobce, jeho manželka a jejich 5 nezletilých dětí, zatímco za osoby v hmotné nouzi je třeba uhnat jen 6 osob, a to pouze manželku žalobce a jejich 5 nezletilých dětí, když žalobce nesplňuje podmínky pro poskytování dávky pro nenaplnění podmínky trvalého pobytu. Námitku žalobce v tomto směru soud shledal důvodnou.

V daném případě nebylo mezi žalobcem a žalovaným žádného sporu ohledně vymezení okruhu společně posuzovaných osob v počtu 7 osob při stanovení výše částky živobytí společně posuzovaných osob. S tímto počtem osob se ztotožňuje i soud, přičemž těchto 7 osob představuje žalobce, jeho manželka a jejich 5 nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Soud se však neztotožnil s názorem žalovaného, že při posuzování, zda má žalobce nárok na opakující se dávku sociální péče, je třeba do okruhu oprávněných osob podle ustanovení § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, zahrnout již pouze manželku žalobce a jejich 5 nezletilých dětí a nikoliv i žalobce. Soud je toho názoru, že žalobce do tohoto okruhu oprávněných osob spadá, a to ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dle tohoto ustanovení se totiž za oprávněné osoby považují i rodinní příslušníci občana členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V návaznosti na právě uvedené je pro předmětnou věc podstatné to, že mezi žalobcem a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně údajů o manželce žalobce – že je česká státní občanka a pokud se jedná o jejího manžela – žalobce pana J. Č., že je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese „X“. Vedle toho je soudu z jeho úřední činnosti známo, že žalobce je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nijak nerozporoval ani žalovaný. Tato skutečnost je prokázána potvrzením Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2006, ze kterého vyplývá, že žalobce je ode dne 11. 7. 1996 hlášen k pobytu na území České republiky jako žadatel o udělení azylu. Všechny tyto skutečnosti, tj. že žalobce je sice z neelejského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku s manželkou žalobce, která je občanem České republiky a tedy nepochybně i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, pak vedly soud k závěru, že v předmětné věci měl být žalobce zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Shora citované ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi přitom nelze vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž nepochybně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z neelejského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům (kteří jsou také z neelejského státu Evropské unie) občanů jiného členského státu Evropské unie, než je Česká republika. Soud má za to, že občané České republiky musejí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. Pokud by tomu tak nebylo, tj. v České republice by byli bez jakéhokoliv rozumného důvodu zvýhodňováni cizinci, kteří jsou

rodinnými příslušníky občanů jiného členského státu Evropské unie, oproti cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, docházelo by k nepřipustné diskriminaci občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie při posuzování, zda splňují či nesplňují nárok na poskytnutí opakující se dávky sociální péče. S takovým rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Na tomto místě soud podotýká, že obdobně se ohledně nepřipustné diskriminace občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie, a to v souvislosti s evidováním jejich rodinných příslušníků z neregistrovaného státu Evropské unie jako uchazečů o zaměstnání, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č.j. 4 Ads 40/2008-73.

Námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce ohledně podjatosti pracovnice správního orgánu 1. stupně Z. N., resp. se s ní vypořádat odmítl, protože už byla řešena dříve v jiných řízeních, soud důvodnou neshledal.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), u níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla řízení ovlivnit.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Jak vyplývá ze správního spisu, uplatnil žalobce dne 19. 9. 2006 námitku podjatosti vůči Zuzaně Novákové, pracovnice odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu. Usnesení Magistrátu města Mostu č.j. OSV/555/9567/06 ze dne 5. 10. 2006 neshledala vedoucí odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu důvody pro vyloučení Z. N., pracovnice odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu, pro podjatost. Proti tomuto rozhodnutí žalobce odvolání nepodal a rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 10. 2006. Soud se ztotožňuje s názorem představeného Z. N., že v daném případě nebyly shledány důvody pro vyslovení podjatosti Z. N. v předmětném řízení, jehož je žalobce účastníkem. O námitce podjatosti žalobce vůči paní Z. N. tudíž představený této pracovnice rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a jeho rozhodnutí – usnesení ze dne 5. 10. 2006, č.j. OSV/555/10676/06 nabylo dne 26. 10. 2006. Proto správní orgán 1. stupně i žalovaný postupovali správně, když v následném řízení o meritu věci tuto skutečnost ve svých rozhodnutích pouze konstatovali a opakovanou námitkou žalobce ve věci podjatosti se již ve svých rozhodnutích nezabývali, protože o této skutečnosti již bylo pravomocně rozhodnuto.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů nesprávně zaujaly názor, že žalobce neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu

ustanovení § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Soud proto obě výše specifikovaná rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a zároveň v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení žádné nevznikly, a proto soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl usnesením zdejšího soudu ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č.j. 4 Azs 6/2010-42 ustanovil-li v řízení o kasační stížnosti soud účastníku řízení zástupce (§ 105 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 8 s.ř.s.), takto ustanovený advokát zastupuje účastníka i v dalším řízení o žalobě před krajským soudem poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno. V kontextu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu proto Mgr. Mimránek zastupoval žalobce i v řízení před krajským soudem. V takovém případě s ohledem na § 35 odst. 8 s.ř.s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Krajský soud v Ústí nad Labem proto určil odměnu advokáta podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částkou 500,- Kč za úkon, tj. celkem 1.500,- Kč za tři úkony (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2007, č.j. 42 Cad 28/2007-13 učiněné dne 26. 6. 2008, souhlas s rozhodnutím věci bez jednání ze dne 10. 5. 2011). Soud mu dále přiznal 3x300,- Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a dále 20% DPH ve výši 480,- Kč. Celková odměna tedy činí 2.880,- Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze podat kasační stížnost do dvou týdnů** po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2011

JUDr. Iva Kaňáková v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová